

*Alica***Január 1936**

Nad zamrznutým svetom sa unavene rozprestierala sivožltá zimná obloha. V noci snežilo, ale teraz sa jemný, špinavo biely poprašok zmenil na ostré kryštály, z ktorých sa nedal postaviť snehuliak. Ani nevedela, či by jej to dovolili. Skôr nie. Chlad sa zaryl Alici do líc a páčil ju až do špiku kostí, kým sa nešťastne plahočila za slečnou Lovelockovou.

Šli po svojej zvyčajnej trase pozdĺž cesty na západnej strane parku a okolo brehu jazera, na ktorom ešte ležalo spadnuté lístie z minulej jesene, ktoré tvorilo plesnivý ryšavý koberec. V minulosti starostlivo udržiavané rozľahlé záhrady blackwoodskeho sídla pripomínali klenot, ale teraz sa o ne starali len Patterson, postarší záhradník, a prostoduchý mladík, a tak boli zarastené a miestami ťažko prístupné. Slečna Lovelocková verila, že čerstvý vzduch je prospešný ľudskému zdraviu, a preto Alicine denné prechádzky viedli cez neupravený park a okolo oviec, ktoré ju pozorovali nepriateľským pohľadom. Po jedenástich dňoch už poznala trasu tak dôkladne, že ju vychádzky unavovali, namiesto toho, aby ju osviežili.

Jedenásť dní. Len *jedenásť*?

Znovu jej zovrelo žalúdok pri pomyslení na všetky dni, čo má ešte pred sebou do chvíle, kým sa vráti mamička. Zastala a pozorovala biely pruh svojho mrznúceho dychu a dlhé listy rastlín na brehu jazera. Slečna Lovelocková jej povedala, že je to pálka. Alica o nej čítala v Biblii, v príbehu o Mojžišovi, ale pred príchodom do Blackwoodu ju nikdy nevidela. Na brehu jazera Serpentine ani pri jazere určenom na plavenie sa na loďkách určite nijaká nerástla. A nenášla ju ani na iných miestach, kam chodila s mamičkou na zimné prechádzky. Niekedy sa potom stavili na čaj v Maison Lyons alebo v Gunters. Občas, keď boli premrznuté a premočené, si doma dopriali teplé placky z chlebového cesta, ktoré spolu opekali na ohni v kozube v obývačke.

Uprene sa na ňu dívala a snažila sa vryť si do pamäti jej tvar i zamatový povrch, pretože jej to pomohlo odvieť pozornosť od príšerného pocitu v žalúdku. Najradšej by si jednu rastlinu odtrhla a odniesla ju domov, aby ju mohla nakresliť. Mamička jej na Vianoce kúpila nádhernú súpravu dvanástich pasteliek, ktoré v škatuli žiarili ako dúha. Nakoniec usúdila, že ani toto by jej nikto nedovolil. Babička jej pastelky zobrala hneď po príchode, aby ich mohla „bezpečne odpratať“. Kreslenie v Blackwoode nepodporovali.

„*Alica! Pridaj, dieťa. Svižným krokom!*“

Slečna Lovelocková sa svojím rýchlym tempom poriadne vzdialila a ďaleko vpredu sa ozýval jej jasný hlas plný netrpezlivosti. „Svižným krokom“ nebola obyčajná požiadavka, ale rozkaz. Slečna Lovelocková rýchle pochody milovala. Všetko okolo nej bolo svižné a nezničiteľné, od šnurovacích topánok a pánskych kravát až po jej lásku k matematike a latinským slovesám. Vyžadovala presné odpovede a nepripúšťala otázky typu: „Čo keby?“

Mamička vravievala, že „Čo keby?“ je vždy dobrá otázka. Často ju používala pri hrách, ktoré hrávali na hornom poschodí autobusu: Čo keby si bola jeden deň neviditeľná – čo by si robila? Čo keby zvieratá vedeli rozprávať? Čo keby v parlamente sedeli ženy namiesto mužov?

Alica odvrátila pozornosť od pátky a poslušne sa vydala za slečnou Lovelockovou. Guvernantka mala paže zložené na širokej hrudi a i na tú vzdialenosť Alica videla, že má obočie namosúrene stiahnuté do jednej čiernej čiary. Slečna síce milovala čerstvý vzduch, ale napriek tomu sa nemohla dočkať, až sa vráti domov a zbaví sa povinnosti, aby mohla v teple svojej izby počúvať rozhlas. Alica však neodolala, a keď míňala starú kôľňu na člny, pritisla tvár na okno ob-rastené machom. Zvedavo si prezerala rybárske prúty v rohu miestnosti alebo hromadu vankúšov prelezených moľami a dúfala, že zbadá duchov, ktorí vnútri podriekavajú a snívajú o dávných časoch. Spomínajú na výlety na loďkách, pikniky a kúpanie v jazere...

Blackwood je plný duchov. Prázdne chodby šuštia šepotom zabudnutých hlasov a útržkami niekdajšieho smiechu. V dome sa usídlila skôr minulosť než prítomnosť, ktorá nie je ničím iným než radom nekonečne dlhých dní, čo sa prepadajú do jednotvárnej prázdnoty. Mamička v tomto dome vyrastala a často Alici rozprávala, ako pred prvou svetovou vojnou hrávala s tetou Mirandou a strýkom Howardom nebo, peklo, raj na mramorovej podlahe vo vstupnej hale alebo spolu so služobníctvom kriket na chodbe pri detských izbách. V tých časoch bolo v Blackwoode veľa sluhov a tiež strýko Howard, i keď to vtedy ešte strýko nebol. Alica si predstavovala, že sú to ich hlasy, čo počuje, ich smiech, ich kroky.

„Alica Carewová, môžeš, prosím, pridať?!“

Vzdychla si a zelené sklo sa zahmlilo. Neochotne sa otočila. Januárová obloha potemnela a nad stromy vystúpil bledý kosáčik mesiaca.

Za slečnou Lovelockovou sa objavil tmavý impozantný dom so slepými oknami, ktorý bol plný tajomstiev. Alica k nemu s ťažkým srdcom vykročila.

Na chodbe pri detských izbách, na najvyššom poschodí domu, bolo skoro tak zima ako vonku. Alica šla za slečnou Lovelockovou k hernej a okolo nej sa vznášali teplé obláčiky vlastného dychu. Zošliapaný koberec úplne stlmil jej kroky, akoby bola rovnako nehmotná ako teta Miranda a strýko Howard, tie z maminho detstva.

Už dvadsať rokov neboli v Blackwoode nijaké pestúnky ani guvernanky. Chodba pri detských izbách, kde bola aj učebňa, bola po celý čas ponorená do ticha. Zabudnuté bábiky a plyšové zvieratká v hernej spomínali na slávnú minulosť, hojdací kôň, ktorému chýbal jazdec, sa chystal rozbehnúť po vyblednutom koberci. Pred príchodom Alice sa izby museli rýchlo upratať a vyvetrať, ale na miestach, kam sa nedostala Ellenina prachovka, zostali zvyšky mnohoročného prachu. Vzduch tu bol zatuchnutý ako v múzeu.

V Blackwoode nebolo po obede vyučovanie, na rozdiel od školy, ktorú Alica navštevovala v South Kensingtone. Tam trávila poobedia príjemnými činnosťami, ako sú kreslenie, vyšívanie alebo rodinná výchova. Riaditeľka školy slečna Ellwoodová myslela dopredu a bola si plne vedomá toho, že i najlepšie vychované mladé dámy sa musia vedieť o seba postarať vo svete, kde je čoraz väčší problém so služobníctvom. Lenže slečna Lovelocková zavrela Alicu do herne a prikázala jej, aby si prečítala niečo „užitočné“. Sama sa rýchlo vrátila do svojej izby a zavrela za sebou dvere. Neskôr potom Alica začula tlmené praskanie rozhlasu.

Došla k oknu a zaborila sa do vankúšov na sedadle. V žalúdku mala stále ten čudný pocit. Hrdlo jej bolestivo zovrelo, takže nemoh-

la prehltnúť a ťažko sa jej dýchalo. Tajne dúfala, že ju skolí nejaká choroba. Keď jej bude zle, naozaj zle, mamička sa určite vráti.

Vonku sa rýchlo stmievalo a obrovský zamrznutý park pohltila tma. Ploty a úžlabiny, do ktorých sa nedostali slabé snečné lúče, boli pokryté hrubou vrstvou inovati, ktorá v rastúcom šere slabo žiarila. Alici napadlo, že keby to nakreslila, vyzeralo by to neskutočne. Rada by to vyskúšala. Znovu si spomenula na pastelky a hrča v jej krku sa zväčšila.

Alica netušila, prečo ju babička nemá rada. Kým starý, chorý dedko bol k nej ľahostajný, babičkine prejavy neľúbosti sa okolo nej vznášali ako ľadový prievan, ktorého zdroj zostával záhadou. Nepamätala sa, že by sa pred babičkou správala nevhodne, nikdy jej neodporovala alebo jej neodoprela poslušnosť, ani sa pred ňou nepredvädzala. Do Blackwoodu prišla pred dvoma týždňami. Dovtedy sa so svojimi starými rodičmi takmer nestýkala, a tak ju šokovalo, keď sa dozvedela, že u nich bude bývať, keď mamička odíde s otcom na obchodnú cestu na východ. Boli to pre ňu cudzí ľudia.

Nepripadalo jej to *férové*.

Z izby slečny Lovelockovej bolo až na chodbu cítiť vôňu pečených mafinov. Alici škvrkalo v prázdnom žalúdku a oziabali ju ruky aj nohy. V detskej izbe bol kozub s pripraveným ohniskom, ale dobre vedela, že ona ho zapáliť nesmie. Slečna Lovelocková by sa hnevala, keby zaklopala na jej dvere a požiadala ju, aby to urobila. Cítila by vinu, že zabudla zakúriť, a tak by sa ešte viac rozčúlila. Vedľa kozuba bol zodratý povraz, ktorý viedol k zvoncu v izbe pre služobníctvo, lenže Polly mala dnes poobede voľno, čo znamená, že by prišla Ellen. Polly tvrdila, že Ellen má sedemnášť rokov. Hlavu mala plnú nezmyslov, ktoré si spolu s Ivy, slúžkou z kuchyne, prečítala v časopisoch. Zaujímali ich filmové hviezdy, extravagantné účesy a všetky možné skrášľujúce procedúry, ktoré zahŕňali nájazdy do špajze po

prášok do pečiva a med, aby si ich mohli nagebrit' na tvár. Alica sa takmer rozosmiala, keď jej to Polly hovorila, napriek tomu sa Ellen trochu bála. Pozrela sa na povraz, ale uvedomila si, že nemá dosť odvahy, aby sa ho dotkla.

Pritiahla si nohy k hrudi a pevne ich objala. V izbe sa zotmelo, a tak sa znovu otočila k oknu, nevidela v ňom však nič iné než slabý odraz svojej tváre.

Mala by vstať, rozsvietiť lampu (napadlo jej, či to vôbec smie urobiť) a vybrať si z police knihu, ale minúty ubiehali a ona sa ani nepohla. Čítanie ju nikdy veľmi nebavilo. Slová sa jej pred očami mihali a poskakovali a menili miesto, až nakoniec nedávali zmysel. Nebola unavená a otupená len zo zimy, ale i z pocitu, že je až po okraj plná niečoho, čo môže každú chvíľu pretiecť, ak sa pohne. Zostala teda na mieste, schúlila sa do kľbka a počúvala.

Niekde dole buchli dvere a znovu začula tlmené hlasy. Nebola schopná rozoznať, či sa ozývajú z rozhlasu slečny Lovelockovej, zo schodiska pre služobníctvo alebo z dávnej minulosti. Na tvári ucítila studený vzduch a chvost hojdacieho koňa sa zachvel, akoby sa ho dotkli prsty neviditeľného dieťaťa. Pevne zavrela oči. V krku ju páľilo a bolela ju čeľusť, ako pevne zaťala zuby, aby zastavila ich drkotanie. Zrazu sa odkiaľsi ozval zvuk otvárajúcich sa dverí a ona ucítila, ako sa jej rozbúšilo srdce.

Posunula sa dozadu a snažila sa schovať za závesom. Keby Ellen videla, ako sa tu krčí v tme, myslela by si, že je hlúpa. Modlila sa, aby kroky minuli jej izbu, ale vtom sa vo dverách objavila postava a v nasledujúcej sekunde sa rozsvietilo svetlo.

„Preboha!“ Polly si pritlačila ruky na hrud'. „Na smrť si ma vydesila! Čo tu robíš? Prečo tu sedíš sama potme? Alica? Ach, dievčatko moje...“

Láskavé slová Alicu premohli. Polly rýchlymi krokmi prešla cez miestnosť a otvorila náruč, keď sa ozvali zadržované vzlyky. Polly Alicu pevne objímala, hojdala ju a potichu jej spievala, kým sa neupokojila. Potom si ju posadila do lona a vreckovkou jej utrela mokré líca.

„No tak, zlatko. Už je dobre. Polly je pri tebe. Ešteže som dnes prišla domov skôr. Len Boh vie, ako dlho by si tu sedela potme. Tá nemožná Ellen. Najradšej by som ju uškrtila. Chceš mi niečo povedať, srdiečko? Čo ťa tak rozrušilo?“

„N-n-nič...“ Hrča z krku zmizla, ale od plaču jej hučalo v hlave a nemohla sa nadýchnuť. „Ja len... c-cnie sa mi za mamičkou.“

„Ach, dievčatko, *samozrejme*, že sa ti cnie. To je prirodzené. A tu niet veľa vecí, ktoré by ťa rozptýlili, pravda?“ Polly chlácholivo trela Alici chrbát. „Navyše, keď je také príšerné počasie. V tomto ročnom období je Blackwood smutné staré miesto, to je isté. Teraz ti poviem, čo urobím.“ Prestala jej hladkať chrbát, aby jej z tváre odstránila pramienok vlasov. „Čo keby som rozložila oheň? O chvíľu tu bude príjemné teplo. Ty si môžeš sadnúť k stolu, napísať mame krásny dlhý list a všetko jej vyrozprávať. Len jej nepíš, ako ti chýba, pretože by bola smutná, a to my predsa nechceme. Som si istá, že keď sa budeš veľmi snažiť, spomenieš si na nejaké príjemné veci. A keď budeš myslieť na príjemné veci, budeš sa aj lepšie cítiť.“

Alica zavrtela hlavou. „To nesmiem. Hovorila to slečna Lovelocková. Mám povolený iba jeden list za týždeň. A musím sa snažiť, aby bol napísaný krasopisne a bez chýb, pretože pred odoslaním ho kontroluje babička. Naposledy som písala v nedeľu.“

Bol to smutný list. Samozrejme, nemohla napísať všetko otvorene. Snažila sa zo všetkých síl, aby každé slovo bolo zdvorilé a opatrné, ale pomedzi riadky bolo cítiť osamelosť, ktorú nesmela priznať, a otázky, ktoré nesmela položiť. *Prečo otec nemôže vybaviť obchodné zmluvy*

s baníkmi sám? Ako ďaleko je Barma? Kedy sa vrátiš domov? Keď sa pod niekoľko zdvorilých riadkov podpísala, zachvátil ju veľmi zvláštny pocit. Neznášala ani len pomyslenie, že keď bude mamička list čítať, bude mať dojem, že jej dcéra má zlú náladu a robí problémy.

„Teda, to je podľa mňa nehanebnosť.“ Pollin hlas bol nezvyčajne odmeraný. „Nie je nič lepšie, ako dostať list z domova, keď už tam človek nemôže byť.“

„Je to veľmi drahé. Babička hovorila, že poslať list do Barmy a potom na loď, na ktorej sa plaví mamička s ockom, stojí veľa peňazí.“

„To že hovorila?“ Polly jemne zložila Alicu z kolien a pristúpila ku kozubú. Keď zapálila zápalku a priložila ju k papieru v ohnisku, triasli sa jej ruky. Keď oheň vzplanul, otočila sa s podivným úsmevom k Alici. „No, som si istá, že to nie je také hrozné. A podľa mňa cena nikdy nie je dosť vysoká, keď list poteší teba i tvoju mamičku. Vieš čo? Zbehnem dole, nájdem nejaký listový papier a ty môžeš napísať znovu a povedať všetko, čo chceš. Sama ho pošlem, až pôjdem nabudúce do dediny.“

„Naozaj?“ V Alicinom hlase bolo počuť nepatrnú nádej. „Nemúsiš to robiť... Nechcem, aby si mala problémy.“

„Nijaké problémy mať nebudem, pretože o tom budeme vedieť len my dve.“ Polly podišla k dverám, zastavila sa a pozrela sa na Alicu. „A medzi nami, nebude to prvý raz. Mnohokrát som riskovala prácu, aby som pomohla tvojej mame.“ V jej úsmeve bolo niečo smutné. „Teraz tu počkaj, nájdem ten papier.“

IONA GREYOVÁ
ŽIARIVÁ HODINKA

Originál *The Glittering Hour*

vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, 222 Gray's Inn Road,
London, GB, v roku 2019

Preklad Mária Havranová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2020

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 258

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA